

RADIAL ENGINEERING BONES: TEXAS, LONDON, FULLERTON & VIENNA

Takže... dostaly se mi do ruky „KOSTNATÉ TÓNY“, jak jsem je nefamiliérně překřtil, tedy produkty kanadské firmy Radial Engineering. Krabičky „vyšší“ řady ToneBones, osazené preampovými lampami 12AX7, si právem vydobily svoje místo v pedalboardu mnoha kytaristů zvučných jmen. Pedály řady Bones bychom mohli nazvat „transistorovými verzemi“ lampových ToneBone pedálů. Galerie zvuků a tonální možnosti daleko **PŘESAHUJÍ STANDARDY BĚŽNÝCH EFEKTŮ** tohoto typu, neboť kromě kvalitního zvuku nabízí tyto efekty také spoustu přidanych možností v nastavení a dva odlišné kanály - tedy zvukovou dualitu.

Ve spojení s vašim jedním či dvěma kanály aparátu tak máte ihned k dispozici další dva kvalitní zvuky - a to je deviza, za kterou je potřeba zaplatit. V součtu výhod však takto vymyšlené pedály Radialu nejsou nijak drahé, naopak vám při hledání či nastavení základního vlastního zvuku dost usnadní život. Mnou testované modely byly zvukově na platformě zkreslení spíše typu distortion, tedy silného, sytého a komprimovaného drivu, který nutně patří do výzbroje každého (nejen)rockového kytaristy. V časopise Total Guitar proběhlo nedávno testování a vyhodnocení distortionů všech možných značek a mezi 5 vůbec nejlepších distortion pedálů se dostal i model London Distortion. Jen tak pro představu - zbývající modely v oné top-pětce byly SeymourDuncan TwinTube Mayhem, Pro Tone Scumstortion, Roger Mayer Metaloid a MXR Fullbore Metal. Dost drsná společnost, že?

■ KRÁTKÁ RETROSPEKTIVA ANEB JAK JE TO DNES S DISTORTIONY

Je dobré si uvědomit, že už dávno nejsme v „devadesátkách“ či „osmdesátkách“ a že distortion dnes už neznamená jen signálově nabroušenou a zahuštěnou, duševně však tupou, metlovou pilu (metla je myslím přesné označení zvuku, který se často chápe jako metal, neboť všechno smete), při které je úplně jedno, jestli máte na krku pověšenou krásku od Paula Reeda Smithe nebo olšovou fošnu s korejskými snímači (při vši účtě k oběma).

Dnešní distortiony, ačkoliv samozřejmě tu očekávanou pilu musí udělat, mají už postřehnutelně odlišné zvuky a hlavně způsob zpracování tónu a reakci na vaši hru. Takže, dáme-li si vedle sebe výše zmíněného Seymoura, pak například MadProfessor, a MT a Radial pedál, můžu vám garanto-

vat slyšitelné rozdíly. Nemyslím si, že každý distortion zní stejně. Nebo vlastně ano - pokud nezoledníte zbývající důležité části zvukového řetězce. Je jasné, že u distortionu se vliv dřeva kytary na zvuk víceméně smyje, ovšem vliv reakce na zpracování tónu zůstane zachován. Na vlastní uši i na nahrávce bylo slyšet rozdíl mezi (velmi) lacinou Ibanezkou a kvalitním LesPaulem, při zachování typu zesilovače a repra. Další obrovský vliv na posuzování kvality či nekvality silnějšího zkreslovadla má preamp zesilovače. Ve své podstatě, konstrukčně viděno, máme na světě pouze pár typů preampu - jako jádro uvedu „klasický“ Fender (s korekcemi za prvním stupněm), potom Fender Bassmann, z něho hot-rod varianta je Plexi Marshall, pak tu máme „britské“ obvody diferentiálního Voxe a svébytného Hiwattu, hot rod Fender Blackface je v podstatě Mesa, a Soldano je už hodně

upravený Bassman. Můžeme se na to podívat i takto, v podstatě vše záleží na umístění korekcí a jsou to vše (tu více, tu méně) podařené varianty téhož. Proč to zmiňuji? Protože na tom, jaké konstrukční podstaty je váš zesilovač, bude záležet způsob, jak vám bude či nebude „pracovat“ váš distortion či overdrive. A neuspokojivý výsledek často není chybou efektu, ale nevhodným poskládáním skládačky kytara-aparát-bedna. A dále - jelikož na výsledném zvuku se repro podílí cca 50%, musím vzít v úvahu i tento aspekt. Tak například Greenbacky získaly svůj věhlas především díky 100W výkonu Marshallů, kdy poměrně měkká membrána se nejen sinusovým, ale i hudebním výkonem (Marshall napul zesílený nehraje, že?) při svých výkyvech v podstatě deformovala mimo svůj konusový tvar a tato deformace se pozitivně přidala ke zkruslení zesilovače. Takže když budete Greenbackovou bednu 4x12“ krmít 50W koncem a ještě ne naplno, nedá se očekávat, že dostanete uspokojivý výsledek, či přesněji výsledek, který byste jinak dostat mohli. Takže ještě jednou, proč to zmiňuji - musím říct, že jako „testovač“ mám velikou výhodu se svým „gearem“. Kromě čtyř typů kytar mám k dispozici dvě odlišné 15W hlavy pracující ve třídě A, tedy nízkovýkonové sinusově, vysokovýkonové hudebně, s master volume a koncovým stupněm vybaveným potenciometry pro Deep a Presence, osazené EL84 pro „britské“ zvuky, 6V6 pro „americké“ zvuky, přepínači „brit/fat“ v preampu či „classic/modern“ v konci (jako má Mesa), pak 2x50W koncový zesilovač A/B, no a dále plejádu reproduktorů a reprosestav, kde jsou ClassicLeady, Greenbacky, Vintage, Heritage 55 a Gold Alnico, tedy výkony od 25 do 80W. Všechno jsou to Celestiony, i když samozřejmě značky Eminence, Electro-Voice, Jensen či ToneTuby také mají v kytarových reproboxech své místo a mnozí na ně nedají dopustit. Čili mohu si „natvrdo“ otestovat, jak která věc spolu „hraje“ či „nehraje“, jak se projeví délka kabelů, vliv prostoru (celý gear je v místnosti 6x10 m se závěsy), směrovost bedny na čitelnost zvuku, vliv kvality koženky na zesilovači... a pro testování „krabiček“ je obrovskou výhodou možnost vyřazení preampu ze signálové cesty, kdy výstup z efektu jde do returnu efektové smyčky, který je před koncovým stupněm, a volume masterem si následně dorovná hlasitosti „dry“ a „wet“. Pak už zbývá jen poslouchat, jak se na celém tom tancování podepisují reproduktory. Asi nemusím říkat, že se kolikrát divím, jak jsou někdy zvukové rozdíly při výměnách jednotlivých článků mého řetězce frustrující a mýty bořící, a jindy zase inspirující a divuplné.

■ A CO S TÍM VŠÍM DĚLAJÍ BONES?

Takže zpátky k našemu testování. Koncepce všech krabiček řady Bones a jejich konstrukce je v principu shodná. Mají bytelné kovové šasi se čtyřmi gumovými nožičkami, které opravdu nekloužou. Najdeme tu dva footswitche, kdy jeden slouží pro bypass/aktivaci krabičky, druhý přepíná mezi dvěma „kanály“ či typy efektu. Výhodou tohoto řešení je, že se můžete mezi všemi třemi polohami pohybovat libovolně, z bypassu můžete přímo skočit na kanál dvě a potom zpět do bypassu či na kanál jedna, jak je ctěná libost. Otočné ovladače, v případě zkruslovadel většinou 5 knobů, slouží pro ovládání společné tonality, drivu a jednotlivé úrovně obou „kanálů“. Největším bonusem těchto krabiček je však dvojice malých třípolohových přepínačů pro volbu rozličných zvukových módů, vystihujících a doplňujících celkový charakter krabičky. Možnosti, které tyto dva přepínače dodávají efektům, jsou výrazné, jednoznačně definující a poměrně zásadně upravují výslednou podobu barvy zvuku, který

z jednotlivých

krabiček dostáváte. Footswitche se přepínají bez lupanců a zpoždění díky technologii EIS – elektronický impulsní spínač, řečeno po našem. Čili nohou pouze vyždáte pokyn a o hladké přepnutí se postará elektronika.

Jak je to potom s True Bypass? Krabička má aktivní bufferový obvod, který dorovnává ztráty kapacit a výkyvy impedancí při přechodech na spojeních tak, aby váš signál byl skutečně „True“. Buffery snižují výstupní impedanci a náchylnost k násobení šumu a úbytku signálu a jsou tak ideálními podpůrci signálu při užití dlouhé signálové cesty mezi nástrojem a aparaturou, například při použití dlouhých kabelů. Dobře navržené buffery jsou lepším řešením než špatně udělané „true bypass“ obvody. Zvlášť pokud máte zoxidované jacky nebo cokoliv jiného v signálové cestě. Buffery získaly svou špatnou reputaci pouze díky snaze

některých designérů ušetřit peníze a jak víme, levná součástka znamená špatná součástka. Stačí pak pár zmrveně udělaných obvodů a vyléváme s vaničkou i dítě. Hard-wired bypass s méně spolehlivým mechanickým spínáním a lupancem pak neoprávněně slaví úspěch a je hned označen za „True“, ačkoliv je tato technologie tak trochu překonaná. Radial používá podstatně spolehlivější EIS spínání a class-A buffery, které emulují vstupní impedanci stejně jako lampové obvody. Potřebují také mnohem více „šťávy“, takže o bateriovém napájení moc nepřemýšlejte. Takže dobře navržený buffer má trochu více výhod v podobě menšího obsahu šumu a silnějšího tónu. Ostatně, já sám buffer používám také, to už jsem tu kdysi zmínil, mám ho sice jen na „půl plynu“, ale je to potřeba zvlášť v případech, kdy jdu s kytarou přímo do konce a v cestě je vsazen řetězec tří až pěti efektů a každý z nich si na jackových přechodech malinko „faradů“ ukrojí. Zvuk se pak pěkně zpřehlední a jsou více slyšet jakékoliv změny v nastaveních gainů, ekvalizérů a podobně.

■ ZAČNEME S OVERDRIVEM

Texas Overdrive je duální nakreslovač s lehce vintage tónovým charakterem. Ono „vintage“ ale neznamená, že tu máme nějaký skřípavý zkruslovač. Dualita tohoto pedálu je zřetelná – a tím se tento efekt liší od ostatních, které jsem měl na test – máme tu v podstatě dva nezávislé overdrive pedály v jednom: knoby na separátní hlasitosti, oddělené tónové clony a společný ovladač drivu. Třípolohové minipřepínače Bite pak slouží pro separátní nastavení u každého kanálu zvlášť – off, medium a maximum. Ačkoliv tu tedy máme naoko dva shodné kanály, kanál 2 (a platí to obecně i pro ostatní pedály) je frekvenčně naladěný trochu

více do středů, jakoby pro podporu sólové hry. Pokud si všechny ovladače na Texasu nastavíte stejně, uslyšíte onen rozdíl jako mírné a tak-akorát-do-šťavnatě citlivé přidání presence, nebo přesněji frekvenci mezi 2-3 kHz, což zprůrazní a zčitelní sólovou hru. Texas je sice v názvu overdrive, ovšem rozsah jeho drivu je pro efekt typu overdrive netypický – nezačíná totiž úplně z „nuly“, z čistého tónu, který by se postupně „přilil“ a zahušťoval, ale už v poloze knobu od „osmi ráno“ jde o poměrně šťavnatý drive, který dalším otáčením knobu houstne a nabírá na síle. A tady se naplno prokáže kvalita vašeho zesilovače a jeho práce se signálem. Dobrý zkruslovač otevře tonální možnosti ampu a pomůže dosáhnout na zvuky, které vlastní amp nemá. Tohle neposoudíte jinak, než déletrvajícím testováním a zkoušením.

Většina overdrivů se dá použít i pro „nakopnutí“ lamp jako volume booster, Texas však už pracuje jako plnohodnotný driver a takto je potřeba s ním zacházet. Tedy nepřehánět to s ekvalizerem na zesilovači. Je taky dobré zjistit si, jaký typ korekcí na vašem zesilovači máte, jestli aktivní nebo pasivní, a v případě pasivních nedávat ovladače „na střed“, protože to je všechno možné, jen ne výchozí poloha. Naopak – výchozí polohou většiny pasivních korekcí je poloha naplno. V tomto nastavení doporučuji otestovat i Texas. Vlastní barvu tónu potom už pak jen krotit přímo na efektu nebo maximálně jen lehce korigovat výšky podle toho, jaké repro používáte.

Takže drive nám začíná pěkně od podlahy a do cca 10 hodin má nakřáplejší a tenký charakter, takže na něm už dobře znějí humbuckery, zatímco pro singly je potřeba natočit drive do poloviny. Ostatně, od poloviny do 3/4 je to nejuniverzálnější poloha, potom už se signál dost zahlcuje a nijak se drive nezvyšuje. Keramické humbuckery tento drive trochu válčují, tak doporučuji spíše Alnico, klidně i slabší II, barevnost tam stále bude a drivu je dostatek.

Poněkud specifické jsou ovladače Tone, jelikož není jednoduché zvolit pro všechny tu „správnou“ frekvenci na „kroucení“, ale rozsah je značný, takže při úplném stažení dostáváte tzv. „gumu“, a za polovinou už razantně přibývají vysoké a ještě vyšší středy. Tady už musíte vše podřídit naladění vašeho aparátu a charakteru repra. Přepínače „bite“ jsou na tomto pedálu to nejzajímavější. Je to jakési „nakopnutí“, výrazný frekvenční širokopásmový boost, kterým můžete všechno pokazit nebo naopak hodně vylepšit. Rozdíl mezi polohou „off“ a „max“ je tak markantní, že by se

skoro dalo říct, že máte další krabičky v řetězci. Obecně to zvedá středy na bázi presencí a zvyšuje attack a lehce i citlivost gainu, ne však jeho množství. A nejzajímavější se mi zdála kombinace „max“ a stažené tone u jedničky, a k tomu „mid“ a tone na středu u dvojky. No a pokud máte ve svém zesilovači presence a deep ovladače, tak máte vyhráno.

Texas výborně „dýchá“ a neválčuje váš vlastní tón, a ačkoliv je komprimace už velká, stále je tam cítit dřevní spodek. S Texasem doporučuji koncový stupeň na bázi EL34, který je více „křáplý“ s měkčím nakreslením než 6L6 nebo snad KT88. Perfektně to spolu ladí zvláště na stupni 2, který je obohacen o nižší středy a výborně se s tím solumuje.

Bez překvapení: nejlépe mi zněl Alnico Gold, neboť spousta frekvencí je u něj takřikajíc „vyřešena“, a není

to jen průběhem spektrální křivky. Texas má hodně alikvot a hodně dýchá, a tato vlastnost je nejlépe zúčtena právě v Alnicu. Na druhém místě se umítil Greenback, neboť tyto dva články jsou k sobě vyváženě frekvenčně posazeny, jen je potřeba Greenback pořádně „nasytit“, jak jsem psal výše. Pokud nechcete obejít preamp zesilovače, tak nejlépe si Texas rozuměl s Marshalskou stájí, kde jak Plexi, tak osmistovkové zvuky byly pěkně dokresleny, sustain se protáhnul a celkově se zvuk pořádně „osolil i opeřil“. Je to dáno jistě také tím, že Texas je v podstatě zkreslení na TubeScreamerové bázi, jen je podstatně dokonalejší. S Fenderem (Twin, Deluxe) zněl neutrálně, zvuk byl trochu „rovnější“ a ne tak puštěný z řetězce. Rozhodně si Texas nebude rozumět s Voxem, tedy pokud jde o celolampou, naopak s modely s lampou pouze v konci (technologie Valve Reactor) by to mohlo hrát dobře, to jsem však nemohl vyzkoušet.

Takže pokud máte kvalitní clean na svém zesilovači, pomůže vám Texas doplnit zvuk o štavnatý drive a plný lead zvuk. A pokud takový základní zvuk nemáte, zbývá možnost napíchnout se do returnu smyčky a mít pak čistou kytaru tzv. natvrdo, samozřejmě pokud to váš zesilovač konstrukčně umožňuje. Zkreslení Texasu výborně reaguje i na volume kytary, takže lze v podstatě dostat v jednom záběru čtyři zvukové barvy – efekt off, stažené volume jedničky, pak jednička a dvojka naplno. Pro mě je Texas výrazný a hutný overdrive s parametry distortionu, schopný obsáhnout zkreslení od kovo- vě rockového, hardrockového až po metalové.

■ A TEĎ NĚCO PO BRITSKU

Takže zařadíme další rychlostní stupeň a přejdeme k plnokrevnému distortionu – London, neboli „Jeden z Pěti“. Jak se na něj člověk podívá, vybaví se okamžitě červené „M“ na efektech firmy AMT a tušíme, že tu budeme mít co do činění s Marshallskými barvami. Ano, je to tak – London je koncipován jako solid-state verze ToneBone Hot British, čili pedál produkující high-gainové zkreslení na bázi Plexi. Spíš bych po poslechu řekl, že je to výborně nakopnutý Marshall, a těžko říct, jestli zrovna Plexi, neboť Plexi zrovna není high gain, ale poctivé rockové zkreslení, že ano. Co má však s Plexi společného je to, jak dobře si zachovává čitelnost. Stejně jako „plexina“, ta vytavená, výborně pouští dál jemnější nuance hry, má dobrou reprodukci attacku a hlavně tohle zkreslení výborně „táhne“. Ovládání je v principu stejné, jde opět o „dvousložkový“ distortion, ovšem korekce už jsou společné pro oba stupně a tvoří je ovladač basů a ovladač výšek. Výšky jsou spíše středovýšky, tedy něco kolem 4-5 kHz, protože se kroucení dobře projevuje i z reproduktorů. Korekce jsou opět výrazně účinné, bez potíží nakroutíte metalové věčko jako vyšíté. Gain zabírá hned a během své dráhy se zahušťuje, ke konci opět až příliš, takže používat s rozvahou. Kanál 2 je stejně jako u Texasu obohacen o středy, takže pokud si na jedničce navolíte zvuk pro metalové vykrojené power-chordy, tak při skoku do dvojky můžete sólovat, neboť zvuk z dvojky je opravdu jako z odlišného kanálu. Tohoto rozdílu si užívají všichni majitelé Dual Rectifieru. Dva kouzelné přepínače však jsou asi to, co pomohlo Londonu zařadit se do top-five. Přepínač Bite koriguje výsledné frekvence jako filtrová brána, tedy pokud vám to se zesilovačem příliš „skřípe“, odřezete vršky, pokud je zvuk příliš gumový, tak tam ty vršky přidáte, a pokud je vše v pořádku, necháte to rovně.

Je to tak jednoduché a účinné, že si přeji, aby takový přepínač měly všechny efekty. Opět – je obtížné rozhodnout se při návrhu obvodu, co odříznout a co ne, ale naštěstí jsme u rockové kytary, čili zajímá nás všechno od 80 Hz do 5,5 kHz, takže ta volba není tak obtížná, spíše jde o to sladit si výsledek se svým aparátem. Čili Bite může významně pomoci. Přepínač Kick přidává navíc ještě další rozsah středů tak, aby pomohl nakopnout slaběji znějící snímače, resp. singly. Pro takový Strat je to vynikající pomoc a nemusíte měnit hardware na kytáře. A jelikož London je „přísný“ distortion, čili neschovává příliš herní nedostatky ani nemaže charakter snímačů, je tento přepínač důležitý pro zachování charakteru vaší kytary. London hrál dobře jak ve spojení s EL84, tak i s 6V6. Rozdíl tu byl, ale obo-

je bylo dobře poslouchatelné. Jako nevhodnější repro bych tu viděl Vintage nebo Classic Lead, z těch běžnějších. Alnico Gold hraje totiž všude dobře... Plnokrevný distortion London se prosadí všude tam, kde chceme mít high-gainové zkreslení, které je čitelné a variabilní. Variabilita tohoto efektu je tak výrazná, až si říkám, jak drahý zvuk je vedle toho například originální MadProfessor, při vší účtě. A přitom právě tahle variabilita mi umožní napasovat přesně zvuk k aparátu, použité kytáře a zreprobedně, a není to ani nijak složité.

■ A TROCHA „AMERIKY“ TAKÉ NEUŠKODÍ

Bones Fullerton, podobně jako Hollywood, jsou verze ToneBone Classic, tedy modely na bázi „amerického“ typu zkreslení. Zvuk je více dynamický a méně komprimovaný než u Londonu, i když stále mluvíme o distortionu. Ovládání a korekce jsou shodné s Londonem, čili korekce výšek

a basů, které pracují stejně aktivně. Přepínače jsou nazvány Cut a Gain a společně s celkovým laděním efektu jsou tím, co se hodně od Londonu liší. Cut sice pracuje podobně jako Bite, ale přidává trochu jiná pásma, takže je z efektu slyšet poněkud „tvrdší“ zabarvení, kovovější. Perfektně to pomůže při změně kytary, LesPaul se tady chová jinak, než kytara se singly nebo superstrat, což je vynikající. A stratovská mezipoloha s cutem nahoře, to je opravdu zajímavá kombinace na cestě k humbuckeru a přitom se silným twangem. Přepínač gain zahušťuje už navolený gain a také narůstá hlasitost. Tak, jako byly přepínače u Londona spíše k naladění se k aparátu a bedně, tak mi přepínače u Fullertonu přišly jako skvělá pomoc pro naladění se s kytarou a jejími odlišnostmi u jednotlivých typů nástrojů. Jinak samozřejmě stále platí, že tu máme distortion jako víno, tedy plné a ostré zkreslení, s dynamikou a citlivostí na práci s volume kytary. Jak asi tušíte, výborně tento efekt hraje na 6V6 lampách v konci, a nejlíp se k němu hodí z těch běžných reproduktorů classic leady, i když ani vintage se nijak nestyděly, neboť jsou to oboje „tvrdé“ reproduktory. Dlouho jsem váhal, jaký efekt bych si zvolil já osobně, kdybych si měl rozšířit svoji sbírku, ale nakonec bych asi volil právě Fullerton pro svoji výraznou odlišnost od toho, co mám. A taky má modrou barvu, a ta mi chybí... Takže tu máme perfektní pedál pro hardrock i metal, no a tu barvu, tu si musíte poslechnout a sladit se svým aparátem sami.

■ A NAKONEC CHORUSOVÉ POHLAZENÍ

Vienna chorus v sobě spojuje obrovskou výhodu konstrukčního řešení pedálu Bones – tedy duálnost. Máme tu tedy k dispozici možnost dvou odlišně znějících chorusů najednou. Ale to hlavně, čím se Vienna odlišuje je analog. Jde o analogový chorus, postavený na bázi „old skül“ čipu Panasonic z osmdesátých let, kdy se začaly masivně rozvíjet analogové delaye a chorusy. Ovšem Vienna nemá hlavní nedostatek těchto „old skül“ mašinek, tedy šumy a hvizdy. Sám vlastním jeden takový modulační efekt, a jsou to opravdu někdy takové až vesmírné pomocné zvuky, no možná to někdy přijde do módy. Takže když hraje Vienna, žádné pazvuky nejsou a je ticho. Až takové, že se s klidem postaví vedle digitálu ohledně absence šumu, ale nad digitálem vítězí „teplým“ pojetím analogu. Všichni už jsme si zvykli na zvuk digitálních modulací, že ani netušíme, je-li jaký rozdíl ve zvuku analogového a digitálního chorusu. Tedy řeknu vám, že je, a projeví se to

- **Distributor: Music Data**
Sokolovská 250, 594 01
Velké Meziříčí
Tel.: 566-521-370
info@musicdata.cz, www.musicdata.cz
- **Doporučené ceny: Fullerton,**
London & Texas: 4 780,- Kč (za kus);
Vienna: 4 910,- Kč
- **www.radialeng.com**
- **Autor recenze: Dalibor Grepl**

hlavně na stratovské kytáře a hlavně u mezipoloh. A je dobře v tu chvíli nehrát na Vintage nebo G12T75 repro. Chce to Greenback nebo ještě lépe Alnico. Takže Vienna nejen že umožňuje duální chorus, každý s odlišným zpracováním signálu, ale navíc to můžeme přepínačem Turbo rázem dramaticky změnit. Turbo aktivuje trochu odlišný oscilátor, ale hlavně výrazně zvětší rozsah oscilace, takže můžeme chorusovat od jemného krásného cinkání po hluboký kovový přidech chorusové oscilace, je to velmi inspirující a perfektní; a v jednom pedálu, ihned všechno po ruce, žádné složité nastavování, a v analogu. Parádní kousek, tohle se vám, pánové v Radialu, povedlo!

Oni se ostatně povedly i ostatní kousky řady ToneBone Bones, které mi teď prošly pod rukama. No a co jsem neřekl - není to žádné „made under license...“ ani „made in...“, assembled in...“, ale všechny pedály jsou vyrobené v Kanadě. Takže až na pedály od Radialu někde narazíte, rozhodně si je nenechte ujít.